

Formokampen.

Jeg er en sten på toppen af verden. Jeg har set is og sne, grønt så langt mit trætte stenøje rækker ... og mennesket... Dets evindelige trang til at komme tæt på og røre, gå længere end dets grænse tillader, dets grådighed. Jeg har set mennesket.

Jeg er vogteren. Vogter over verdens hemmelighed og intet menneske må kende den sandhed der hviler i mig. Netop deres higen efter det der er større end dem selv, det der kan give dem knivsæggen til at marchere foran alle andre, er grunden til at denne hemmelighed må forblive min og klodens alene.

Mennesket kommer til mig enkeltvis og til tider i horder, alle er de her af den grund at mit indre trækker dem hertil. De rejser mange mil for at møde mig og forlader mig med håb i deres sind, men de ved ikke hvorfor. Jeg er god til at gemme min hemmelighed.

Kun få gange har et menneske rørt min ru overflade, tæt på at finde min hemmelighed. I disse øjeblikke har tågen været min ven. Tågen som slører alt for deres små øjne, og giver mig en klar indsigt hos dem. En indsigt jeg ikke længere spilder tid på... De er alle af samme støbning. Entusiastiske, grådige væsner med liv for korte til at forstå den store helhed. Jeg vil holde mit øje på dem og opfylde min skæbne, jeg vil holde på hemmeligheden.

Jeg ser dem komme. Disse tre individer på ski, kæmpende, glidende, skvattende, kun for at rejse sig igen og kæmpe igen. Jeg må med mine mange år mildnes over menneskets ukuelighed. Kloden har gjort deres liv til en leg, og alligevel kommer de til mig på dette øde sted, under anstrengelser unødvendige for dem selv. Hverken sult eller tørst driver dem, kun den indre hunger efter at sejre.

De tre mennesker kommer tættere på. En frygt jeg engang følte ved dette syn er ikke længere i mig. Jeg har sejret. Sejret hver eneste gang. Set mennesket forlade verdens top tomhændet. Til min forundring altid i fryd, men tomhændet.

De tre er ved at være tæt på. Deres tunger ytrer ord som slår mod bjerget i ekko. Der er latter, blandet med strabadser i deres struber, og tættere kommer de mig. Vi er alene, disse tre mennesker, jeg og min hemmelighed.

En overraskende varme griber mig, en varme jeg ikke har kendt i århundreder og med varmen følger nervøsiteten. Hemmeligheden vil ud, den svarer deres latter og glæde og jeg må holde igen. Holde fast, for hele verdens skyld, holde fast. Mens solens stråler kastes tilbage over de snedækkede mil, må jeg stå distancen.

I det samme træder den første indenfor mit domæne på den lille buede top. De to andre, stadig på siden af bjerget. De er ikke længere små prikker, men minutter vil endnu gå imens manden venter på dem. Må holde igen. For kloden og livet må du gøre alt i din magt, hvisker min indre stemme, men varmen vokser i mig og det bliver mere og mere besværligt for hvert sekund. Det dunker i mig, med hårde langsomme stød. Varmen dannes i mit hårde indre, som ringe i vand fra mit inderste til mit yderste. Jeg har en chance tilbage, men det er endnu ikke tid til at slippe tågen løs. De må alle være her på toppen når det sker, ellers kan den ikke omslutte dem alle og fortrylle dem.

De to betræder min top. To kvinder med glæde i deres sind og en indre kraft, forbi noget jeg har oplevet før. Jeg hører en sagte knirken. Det er ikke sneen under deres ski, men en lyd fra mig selv. Et lille stykke af mig,

giver slip og rammer bjergets underlag med et svagt dunk. Der må handles hurtigt. De tre går omkring mig uden at ænse den løsrevne sten i sneen og læner sig op af min ru flade, mens de suger solens stråler, udsigten og mine kræfter fra mig.

Jeg giver slip på mit sidste håb og våben. Den blå himmel bliver langsomt grå, mens solen trækker sig væk, tilbage i universet. Jeg hører menneskenes stemmer, ivrigt beskrive fænomenet de oplever omkring sig, mens de indhylles i min fortryllelse, kun for at blive blindet af tågen.

Solen er en svag hvid plet på himlen. Landet som strækker sig under mig og dem er en saga blot. De tre griber hinandens hænder for ikke at miste forbindelsen. Alt det kan jeg se, mens menneskene holder fast i hinanden uden at kunne se deres velkendte verden.

Aldrig har mit våben været så potent, skræmmende, smukt og ikke mindst så beroligende for mig selv. Jeg holder vejret. Ønsker de, som så mange før dem, vil forlade mig tomhændet, mærker min indre hemmelighed skribe på deres tilstedeværelse.

De tre forlader til sidst min top. Tomhændet som jeg ønskede, men med glæde i deres sind. Efterhånden som deres kroppe bliver til prikker i landskabet tillader jeg mig at ånde ud. Tågen skubbes af min ånde væk. Sol og blå himmel får igen lov til at indtage verden, mens jeg nyder forvandlingen og synet af det jeg beskytter.

Jeg er en sten. I mig holder jeg hjertet til denne verden. Et dunkende varmt hjerte som kun kan leve i et vakuum. Som aldrig må se dagens lys eller mærke menneskets syn og hænder på sig. Det hjerte er det der giver dem livet og verden, lyd, lys og duft. I det fri vil det selv forgå og verden med det.